

naj te pokrije; on se onda prime na poplun a ja ga presečem i scepamo ga, da ne bu vujšel 'da je tam vujšel. Gda on dojde dimo, priveže konja vani, ide v hižu, vidi pak črnoga kre matere i prične ju špotati, pa ji dá jabuku. Vezda mu ona veli: znaš ti kaj? pokrij me da se ne reshladim. On ju oče pokriti, prime za poplun i ni mogel z rukum nikam; štel je onda z nogum brenuti, i noga se mu je prijela. Onda zeme sablju i preseče ga vrag, i onda opet vrag mati na drobne komade. I zvežeju ga vu vreče i priveže ga vrag na rep konju velike nedelje i potira ga, da bejži z njim da ga restepe. A konj ga je lepo nosil do nedelje. Ona je lepo zložila falačec za falačecom i poškropila je onum vodum i falačeci su se sklopili; onda onim prasetom se je teknula i postalo je čisto dobro, samo da ne je živo bilo. Vezda se ga tekne z jabukum i postal je živ pa reče: ei, kak sem lepo spal. A nedelja mu veli: nisi spal ni, neg te je zesekel vrag na falate, kaj ne znaš? On je mislil, da je ovo senjal. Resrdil se je i jahal je dimo z golum sabljum. Domaj su se ga prestrašili, da kak je on došel nazaj. I gda je došel, našel je vruga i mater na postelji skup ležati. Mám preseče obedva i zeseče je na drobne komade i privezal kobili na rep. I restepel je konj 'se bejžečki falaček od falačeka. To je videla vrana i kavran i vrana je zobala negda vruga i negda ženu, a kavran je zobal samo vruga, i zato je vrana bela i črna, a kavran samo črn zato 'da je samo vruga zobal. I kaj mi ne veruje, naj ide glet pa se osvedoči, da je istina, da je vrana črnobela a kavran čisto črn.

Ribčeva ljubica. *)

Národna iz Idrijskih hribov.

Zapustil ribeč ljubico,
On nič ne mara več za njó,
Se spravlja v daljno deželó.

Tam bistríši vodé šumé,
Tam lepši ribe se lové,
In lepši deklíce živé.

Pri viru ljubica stojí,
Ob viru rožice sadí,
Sadeč jih rožam govóri:

„Precvetajte cvetličice;
Kdar boste vé se razcvetlè,
Bom reva vas pobrala vse.“

„Oj cveti, cveti límbar bel,
Precvetaj jasen in vesel;
Naj ribič bo v spomin te vzél.“

„Oj cveti, cveti rožica,
Zlahtnoduhteča vertnica,
Ljubezni moje pričica.“

„Le kviško, kviško majeron,
Kot prošnja gor pred Bóžji tron,
Ne vklančaj k zemlji svojih kron.“

„Precvetaj nagliček dušec,
Precvetaj pèlin pregreneč,
Oj, cveti, cveti mak rudeč.“

„Precvetajte cvetličice,
Kdar boste vé se razcvetlè,
Bom reva vas pobrala vse.“

„V lep venec vas povila bom,
Poslala ribču ga na dom,
Prišla tak žalosti v okom.“

Kraj vira ljubica stojí,
Ob viru rožice sadí,
Sadeč jih viru govóri:

„Oj, tēci, tēci le studen'c,
Naprej sred lip in verbnih senc,
Zročila tebi bom svoj ven'c.“

„Ti tečeš bistro v ptujo stran,
Tje po sterminah in skoz plan,
Še v moj'ga ribča novi stan.“

„Kjer bistríši vodé šumé,
Kjer lepši ribe se lové,
Kjer boljši deklíce živé.“

„Moj ribeč bo pri vodi pél,
Lovil bo ribice vesel;
Pa bo moj venec v mrežo vjél.“

„Povedal v vencu límbar bo,
De serce čisto in zvesto
Ogiblje greha se skerbno.“

„V njem roža naj mu govóri,
De moje serce vse, vse dní,
Za njim, za njim le hrepení.“

„V njem majeron naj pričá mi,
De moje serce vse, vse dní
V molitvi za-nj, le za-nj skerbí.“

*) Opomba. Tú in tam sem kakšno besedo-ptujko sprevergel na slovensko, na pr. gartrožo na vertnico; krancelj na venec itd.; nagelj pa sem pustil, ker mi beseda klinček, Nelke, ni povšeč; klinček namreč je le „Gewürznelke“, kar že podoba te dišavšine kaže. De sem strok in rimo tú pa tam popravil, mende ne bo pesmici škodovalo; gotovo veje iz nje duh starostnih naših národnih. Posebno zanimiva se mi zdi za to, ker je nekak selam „Blumensprache“ v nji, česar še v nobeni drugi slovenski národni nisem zasledil.

Rodoljub Ledinski.

„Dušec naj nagelj mu duhtí,
De moje serce vse, vse dní
Le njega viditi želí.“

„V njem britki pèlin govóri,
De moje serce vse, vse dní
Le od bridkosti še živí.“

„In mak rudeč naj mu pové,
De mi zaspalo bo sercé,
Če se ne verne kmalo zé.“

Tak rože ljubica sadí,
Sadeč jih viru govóri,
In vir s solzicami kalí.

Kar stopi pred-njo rib'č vesel;
Za roko bi jo rad prijél,
Še rajši kušnil in objél.

Prijazno rekel je in djál:
„Ne bom slovésa ne jemal,
Še v daljne kraje ne podal;“

„Če bistríši so tam vodé,
Če lepši ribe tam lové;
Deklét pa takih ne dobé!“

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Zagreba 1. junija. — O. — Društvo talijanske opere, ki je navduševalo v minulih dveh mescih občinstvo zagrebškega mesta, nas je zapustilo, kakor pred dvema mescoma društvo národnega teatra. Kdo bi verjel, da so se naše národne igre večidel praznim ložam in praznim klopém igrale, v talijanske opere pa je privrelo polno ljudi! Vendar je bilo to tako. Pri narodnih igrah so se malokdaj splačali vsakdanji stroški, pri talijanskih pa je bilo zmiraj dosti ljudstva, toraj tudi obilo dohodka. K temu pa je pripomogel največ slavni gost dunajski, g. Franjo Stazić, ki sedaj pod imenom „Steger“ sluje po svetu. Sprejel je Zagreb gosp. Stazić-a kakor dragega svojega prijatla in rojaka, ne kakor pevca. Zagreb je namreč zibelka njegove umetnosti; tukaj je nastopil pot slave, ktera ga spremlja od mesta do mesta. Gospod Stazić je eden najslavnijih tenorov sedanjega veka; njegov divni glas dirne čut vsakega človeka, če bi imel tudi kamnito serce! Že leta 1849 je v Peštu in Budi 5000 gold. sr. letne plače dobival, v letu 1852 v Pragi 6000, v letu 1855 pa v Milanu 10,000 gold. Obhodil je že vse imenitnejše mesta po Nemškem, in si je pridobil veliko slavo. Ravno sedaj je povabljen v London, kjer se mu obeča za vsako igro 30 funtov šterlingov ali 300 gold. sr. — Rojen je g. Stazić v Sensandrii blizo Budima od slovanskih roditeljev; naš jezik mu je materinski jezik in v našem jeziku je peval pred nekterimi leti v prvi naši narodni operi „Ljubav i zloba.“ Mislili smo, da nam bode saj pred odhodom zapel še ktero narodno pesmico; al — — —

Iz Pazina 10. jun. — Iz vseh krajev Istre dohajajo vesele poročila, da se bodo letos svilni červiči prav dobro obnesli; zdravi so in zapredovati se že začenjajo. — Polje kaže v našem celem kraji prav lepo, samo terta je imela veliko škode po presilnem mrazu poslednje zime. Mnogo tert je poginilo, pa ni ravno toliko škoda za-nje, ker so bile že stare in po tertni boleznii pohabljene. Mladike iz njih korenin pa čversto poganjajo.

Iz Tersta. V našem morju so se prikazale ribe, p s o g l a v k e (pesci cani, Haifische) imenovane. Mestna gosposka je 50 gold. premije odločila za vsako vjeto tako ribo. Tudi v Kiozii so jih vidili ribči.

Iz Ljubljane. Zraven mnogih drugih mož gosposkega in kmečkega stanú je bil v poslednjem velikem zboru tudi Nj. eksc. gospod minister dnarstva baron Bruck za družbenika naše kmetijske družbe izvoljen. Na pismo in diplom, ki mu ga je družba poslala, je gospod minister 4. t. m. iz Dunaja odgovoril s sledečimi prijaznimi besedami to-le: „Po pismu, ktero mi je častitljiva c. k. kmet. družba poslala, sem zvedil, da se je v svojem letošnjem zboru tudi mene prijazno spomnila in me za svojega častnega uda izvolila. Za to posebno čislanje se ji prav lepo zahvalujem in ji rečem, da prav rad sem njeni družbenik in da bom vselej z veseljem pospeševal njene namene, od kterih je sploh znano, da iskreno zahtevajo blagor dežele.“ — Vodju ljubljanskih ljudskih šol, gosp. Janezu Schlaker-ju, so Njih Ve-